

خودکشی یک دختر جوان در...

«ص ۳»

دختران محروم از تحصیل:...

«ص ۲»

مقام فنلندی:

دختران افغانستانی شایسته‌ی آموزش با کیفیت هستند

«صفحه ۳»

۹۰۰ روز خانه نشینی و امیدواری دختران دانش آموز از بازگشایی مکاتب دخترانه در سال ۱۴۰۳

دینی شده است اما از مسوولین می خواهد که بعد از دو سال محدودیت، در سال جدید تعلیمی ادامه ص ۳

۹۰۰ روز از بسته ماندن مکاتب دخترانه می گذرد و شماری از دختران دانش آموز بالاتر از صنف شش خواهان باز شدن دوباره دروازه های مکاتب به روی تمام دختران می باشند. آنان امیدوار هستند که با آمدن سال جدید تعلیمی دروازه ها مکاتب به روی آنان باز شده و می گویند که آینده ای دختران افغانستانی نباید نادیده گرفته شود.

سونیا سروری، یک تن از دانش آموزان صنف دهم است که بعد از بسته شدن مکاتب دخترانه، مصروف حفظ قرآن شریف در یکی از مدارس

پنج عضو گروه طالبان در یک حمله در شهر کابل کشته شدند

جبهه‌ی مقاومت ملی از یک حمله به ایست‌بازرسی گروه طالبان در نزدیکی ارگ خبر می دهند.

در خبرنامه‌ی جبهه‌ی مقاومت ملی بیان شده است که این حمله حوالی ساعت ۰۷:۵۵ شام، به یک ایست‌بازرسی گروه طالبان از مربوطات حوزه اول امنیتی شهر کابل در نزدیک هتل سرینارخ داده است.

بر اساس اطلاعاتی این جبهه که گفته است، در این حمله پنج نفر از اعضای گروه طالبان کشته و دو نفر دیگر آنان زخمی شده اند.

گروه طالبان در این مورد تاکنون چیزی نگفته اند.

روایت زنان ورزش کار

از وضعیت زنده گی زیر خشم طالبان

شش طفل که دارم بکلی نابود شده و گشته خواهند ماند. زهرا زن ۴۸ ساله، که مدت یک سال می شود استخوان زانوهایش مشکل پیدا کرده وقت به داکتر مراجعه نموده داکتر برایش گفته استخوان زانوهایش سفت شده باید روز یک ساعت ورزش کنی، اما این زن حدود یک ساعت را پیاده روی می کند تا به کلپ خانم لیلا برسد برای تمرین.

وی می گوید، اگر ورزش نکنم پاهایم بدرستی کار نمی دهد کارهای خانه و امورات منزل را نمی توانم انجام دهم. حتی نماز را بطور نشسته می خوانم.

زنی دیگری به اسم سکینه، که حدود شش سال می شود تکلیف شکر دارد. وی درمان مریضی خود را در کلپ یافته و می گوید از وقت به کلپ می روم تکلیف قند (شکر) ام پایین می رود اما وقت به کلپ بروم تکلیف شکر به من زیادتر شده می رود که باعث نگرانی خود و کل خانواده و فرزندانم می شود. در واقع برای زنده ماندن مجبور هستم ورزش کنم.

گروه طالبان وقتی کشور را بطور کامل تصرف کردند، زنان و دختران را نه تنها از حقوق ابتدایی شان که همانا حق آموزش، تحصیلات، کار و فعالیت های اجتماعی هستند، محروم کردند بلکه زنان را از ورزش نیز محروم ساختند.

فعالیت ندادند. مجبور شدم بصورت پنهانی در یکی از گوشه های شهر کابل به فعالیت قبلی ام (ورزش) ادامه دهم. با وجود که شاگرد کم دارم و از شاگردانم جداً تقاضا نمودم که از ترس گروه طالبان یکی یکی به کلپ داخل و بیرون شوند که مبدا کسی شک کند.

وی می افزاید؛ از آن جای که مصارف خانه به عهده می است، اگر به فعالیت ام ادامه ندهم

توان پرداخت هزینه سنگین شفاخانه را ندارم. همچنین زنی ورزش کار دیگری به اسم لیلا که چندین سال در بخش ورزش فعالیت داشته می گوید؛ با آمدن این گروه کلپ ها و مراکز ورزشی طی اقدامی بسته شد و من چندین بار به حوزه ششم پولیس جهت امر فعالیت برای زنان که دیسک کم دارند و نمی توانند بخوبی بلند شوند و راه بروند، مراجعه کردم. اما در کمال ناباوری این گروه امر

نداشتیم از بخار آب برای گرم استفاده می کردیم، بوشکه را پر آب کرده به برق می زدیم و از گرمی بوشکه استفاده می کردیم در حالی که برق های کابل بسیار بی نظم است از ۲۴ ساعت ما فقط ۸ ساعت پوره برق نداریم. وی می گوید؛ در زمستان مشکل پیدا کردم وقت به داکتر مراجعه نمودم گفت دچار رماتیسم شده ای باید سر وقت تداوی کنی وگرنه بطور کامل پاهایت از کار می افتد. اما من

دختران بستند. تعدادی از شاگردانم از پشت دروازه کلپ راه خانه های شان شدند. مریم می افزاید؛ کل درآمد زنده گی ام را از کلپ بدست می آوردم. اکنون در شرایط بد اقتصادی قرار دارم، در سه ماه زمستان وضعیت وخیم داشتم با وجود که هوا هنوز بخوبی گرم نشده و زمستان به بار دوم رفته من نگران اولادها و خودم هستم. تمام زمستان را ما بخاری

با به قدرت رسیدن مجدد گروه طالبان بر افغانستان، ورزش را بر زنان و دختران در این کشور منع کردند. این اقدام گروه طالبان باعث شد تعدادی از زنان ورزش کار مجبور به ترک کشور گردند، تعدادی طعم تلخ بی کاری را کشیده و در اثر بی کاری دچار امراض گوناگون از جمله به بیماری های روحی و روانی دچار گردند. تعدادی از روی مجبورت و شرایط بد اقتصادی بطور مخفیانه به کارشان ادامه دهند. مریم ۳۲ ساله زنی ورزش کار به خبرگزاری زنان افغانستان می گوید؛ در دولت پیشین زنده گی ام بخوبی پیش می رفت. شش سال در بخش ورزش فعالیت داشتم و چهار تایم صنف های ورزشی ایجاد کرده بودم، زنان و دختران با عشق و علاقه ای خاص به صنف های ورزشی می آمدند، حدود صد زن را در چهار تایم تمرین می دادم.

هیچ گونه محدودیتی سر راه ما قرار نداشت. اما با سقوط دولت جمهوری و تسلط مجدد گروه طالبان بر کشور، همه فعالیت ها بروی زنان بسته شد، نیروهای گروه طالبان بارها به کلپ می آمدند به بهانه های مختلف بهانه گیری می کردند که صورت تان را ببوشانید لباس های کلان و گشاد بپوشید. تا اینکه یک روز آمدم دیدم کلپ را لاک کرده و دروازه را بروی زنان و

دختران محروم از تحصیل:

«آینده ما نباید به فراموشی سپرده شود»

در آستانه آمدن سال جدید تعلیمی، دختران دانش آموز و دانش جو که از حق تحصیل بازمانده اند خواهان بازگشایی دروازه های مکاتب و دانشگاه ها به روی دختران در سال جدید هستند. آنان می گویند تحصیل برای مرد و زن فرص بوده و نباید آینده آنان به فراموشی سپرده شود.

اسما رضایی، یک تن از دانش جویانی است بیش از یک سال می شود از ادامه تحصیل خود بازمانده است. او دانش جوی سال سوم دانشکده اقتصاد بوده و اکنون خواهان باز شدن دروازه های دانشگاه در سال جدید می باشد. وی می گوید: «بیش از یک سال

می شود که دیگر نتوانستیم مثل گذشته به دانشگاه برویم و درس بخوانیم. ما هم مانند پسران حق تحصیل داریم و ای کاش با آمدن سال جدید، ما هم بتوانیم دوباره با شوق و هیجان سر صنف خود رفته کنار دوست های ما به درس های خود ادامه دهیم».

این در حالی است که با شروع ماه حوت، سمستر بهاری دانشگاه ها برای پسران دانش جو آغاز شده است و اما از سر نوشت دختران دانش جو هیچ خبری نیست.

سمیه محمدی، یکی از دختران دانش آموز است که از صنف ششم فارغ شده و اکنون نگران این است که در سال آینده نمی تواند مکتب رفته و از صنف هفتم به بعد، به

درس هایش ادامه بدهد. وی می گوید: «می خواهم که در سال جدید دروازه های مکاتب دوباره باز شود و بتوانیم از صنف هفتم به بعد هم درس بخوانیم و آینده خود را بسازیم. هر بار که یاد می آید در سال جدید نمی توانم مکتب بروم، صنفی ها و استادهایم را ببینم بسیار ناراحت می شوم». ۹۰۴ روز از بسته شدن مکاتب به روی دختران دانش آموز بالاتر از صنف شش می گذرد و بیش از یک سال می شود که دختران دانش جو به دانشگاه نرفته اند. آنان از ادامه یافتن این محدودیت ها سخت نگران بوده و از مسوولان می خواهند که دروازه های مکاتب و دانشگاه ها را به روی دختران باز کنند.

افزایش چالش‌های اقتصادی زنان سرپرست با آمدن رمضان در افغانستان

خودکشی یک دختر جوان

در ولایت پنجشیر

شماری از زنانی که سرپرستی خانواده‌های شان را به عهده دارند می‌گویند که با آمدن ماه رمضان مشکلات اقتصادی آنان افزایش یافته است و به دلیل نبود منبع درآمد و بی‌کاری، توان پیدا کردن مصارف خانواده‌های شان را ندارند.

مرضیه، یک تن از زنانی است که شوهرش چهار سال پیش در کشور ایران هنگامی که کار می‌کرد به دلیل افتادن از بلند منزل، جانش را از دست داده است. وی بعد از مرگ شوهرش، سرپرستی خانواده خود را به عهده گرفته و دست فروشی می‌کند.

وی می‌گوید: «در ماه رمضان همیشه قیمت‌ها بلند می‌رود و ما حتی نان خشک خود را به مشکل پیدا می‌کنیم. دست فروشی می‌کنم اما پول زیادی پیدا کرده نمی‌توانم که مشکلات خود را حل کنم و در این رمضان باز هم مثل سال‌های قبل سفر ما خالی است.»

زهره، یکی دیگر از خانم‌های است که سرپرستی خانواده خود را به عهده داشته و می‌گوید، با آمدن ماه رمضان و بلند رفتن قیمت‌های مواد غذایی، مشکلات

در همین حال شماری دکانداران می‌گویند که آنان مواد خوراکی را به صورت عمده قیمت‌تر خریداری می‌کنند و مجبور هستند با قیمت بلند نیز به فروش برسانند.

این در حالی است که در کشورهای اسلامی با آمدن مناسبت‌های خاص مانند عید و رمضان، تخفیف ویژه برای مشتریان شان دارند اما در افغانستان با این که اکثریت مردم با مشکلات فقر و تنگدستی رو به رو هستند اما باز هم قیمت مواد اولیه از سوی فروشندگان بلند برده می‌شود.

می‌باشند و برای پیدا کردن مصارف خانواده خود چندین ماه می‌شود که خیاطی را شروع کرده است و برایش دشوار است تا نیازمندی‌های خانواده خود را در این رمضان مهیا بسازد.

وی می‌گوید: «در ماه رمضان مشکلات اقتصادی ما بیشتر از هر وقت دیگر است چون قیمت مواد غذایی بالا می‌رود و ما هم توان خریدن چیزی را نداریم. اطفالم خورد هستند، شوهرم بیکار است، مجبورم خودم کار کنم و خرج و مصرف خانه را پیدا کنم و به همین دلیل به خانه خیاطی می‌کنم.»

وی نیز نسبت به گذشته زیادتر شده است.

«بعد از فلج شدن شوهرم مجبور شدم خودم کار کنم. روزهای اول در خانه‌های مردم لباس شویی می‌کردم اما حالا کنار سرک دست‌فروشی می‌کنم تا لغمه نانی برای فرزندانم پیدا کنم.»

بلند رفتن قیمت‌های مواد خوراکی در ماه رمضان از جمله چالش‌های است که از گذشته تا کنون در کشور وجود دارد اما در این میان مردم فقیر بیشتر از همه از بلند رفتن قیمت‌ها شاکی می‌باشند.

سمیرا، تنها نان‌آور فامیلش

۹۰۰ روز خانه نشینی و امیدواری دختران...

مکتب بخاطر امتحان کانکور، آماده‌گی بگیرد اما بعد از بسته شدن مکتب، نه از مکتب توانسته است که فارغ شود و نه هم به امتحان کانکور آماده‌گی گرفته است.

وی می‌گوید، «برایم بسیار دردناک است که به سال آخر مکتب خانه نشین شدم، از تمام اهدافم دور شدم و حتی نمی‌توانم بخاطر آینده تحصیلی خود کاری انجام دهم.»

این در حالیست ۹۰۰ روز از زمان بسته شدن مکتب دخترانه به روی دانش‌آموزان بالاتر از صنف ششم می‌گذرد. در کنار دانش‌آموزان، هم‌واره خانواده‌های آنان نیز خواهان بازگشایی مکتب دخترانه شده

دروازه‌های مکتب را به روی دختران بالاتر از صنف ششم باز کنند.

وی می‌گوید: «دو سال است که مکتب نمی‌رویم و از درس و تحصیل خود باز ماندیم. چند هفته به شروع سال جدید مانده است و کاش ما هم بتوانیم در سال جدید تعلیمی دوباره به مکتب برویم.»

دختران در افغانستان همواره با چالش‌های زیادی مواجه بوده‌اند و اکنون از اندک‌ترین حق بشری شان از جمله درس و تعلیم به دور مانده‌اند.

شهرمیلا، یکی دیگر از دانش‌آموزان دختر است که از رفتن به مکتب باز مانده و می‌گوید قصد داشت بعد از ختم

اما با تاکید زیاد از سوی سازمان‌های جهانی و درخواست اکثریت مردم افغانستان، تاکنون دروازه‌های مکتب و دانشگاه‌ها به روی دختران بسته می‌باشد.

مقام فنلندی:

دختران افغانستانی شایسته‌ی آموزش با کیفیت هستند

محدودیت‌های بی‌شماری را بر زنان و دختران اعمال کردند. حق آموزش، تحصیل، فعالیت‌های اجتماعی، اقتصادی، مراکز تفریحی و ورزشی را بر روی زنان و دختران با این حال سازمان‌های بی‌شماری به‌شمول جامعه‌ی جهانی از گروه طالبان خواستند که فرمان ممنوعیت آموزش دختران را لغو کنند. اما این گروه همواره حقوق زنان و دختران را در کشور نقض و پای‌مال نموده‌اند.

آینده‌ی دختران افغانستانی حیاتی عنوان کرده‌است. همچنین، در این نشست تعدادی از فعالان حقوق زنان افغانستانی نیز اشتراک ورزیده‌بودند که روی وضعیت بحرانی فعلی زنان و دختران افغانستانی بحث و گفتگو کرده توجیه و حمایت جامعه‌ی جهانی را نسبت به زنان افغانستانی تاکید نموده‌اند.

با به‌قدرت رسیدن مجدد گروه طالبان بر افغانستان، این گروه در دو سال‌ونیم حکومت شان

سانی‌گران لاسونن، وزیر امنیت اجتماعی فنلند بیان داشته‌است که کودکان و دختران در افغانستان مانند همه‌ی دختران در جهان شایسته و سزاوار آموزش با کیفیت هستند.

نماینده‌گی دایمی فنلند در سازمان ملل متحد دیروز چهارشنبه ۲۳ حوت، پیامی را در شبکه‌ی اجتماعی توئیتر خود مطرح کرده و گفته‌است که وزیر امنیت اجتماعی فنلند در نشست هشتمین نشست مقام زن سازمان ملل متحد اشتراک ورزیده‌بود.

سانی‌گران لاسونن، در بین صحبت‌های خود در این نشست بر حق آموزش در افغانستان جداً تاکید کرده و بیان داشته‌است که حق تعلیم و آموزش را برای

Loss of ten lives, including a pregnant woman due to heavy rainfall in Herat

As a result of the torrential rain and the destruction of homes in Herat province, ten individuals, including a pregnant woman, have tragically lost their lives, with four others sustaining injuries.

Some residents of Herat province report that one of the houses destroyed in this natural disaster belonged to a mosque imam, resulting in the deaths of four individuals, including a pregnant woman, while the cleric himself survived unharmed.

According to local sources, the heavy rain in Herat began late at night and

continued until Tuesday, March 12, causing flooding in various areas of the province, including the districts of Guzara, Obe, Chesht-e-Sharif, Adraskan, Robot-e-Sangi, and Gulran.

Following the heavy rainfall, the public roads in the centre of Herat City were submerged, causing difficulties for the residents.

After the devastating earthquakes in Herat, a considerable number of people in the districts lost their homes and sought refuge in shelters and temporary tents, and the recent rains have further exacerbated their challenges.

Girls deprived of education: “Our future must not be left to oblivion”

As the new academic year approaches, schoolgirls and university students who have been deprived of their right to education are calling for the reopening of schools and universities to girls in the new year. They argue that education is a fundamental right for both men and women, and their future should not be consigned to oblivion.

Asma Rezaei, a student who has been unable to continue her studies for over a year, was a third-year student at the Faculty

of Economics. She now eagerly awaits the reopening of university gates in the new year.

She states, "It has been over a year since we were not able to go to university and study like before. We, just like boys, have the right to education, and I hope that with the arrival of the new year, we can once again go to our classes with enthusiasm, alongside our friends, and continue our studies."

Meanwhile, with the start of March month, the spring semester of

universities has begun for male students, but there is no news about the fate of female students.

Sumaya Mohammadi, a high school graduate, is concerned that she will not be able to attend school in the coming year and continue her studies from the seventh grade onwards.

She expresses, "I want the school gates to reopen in the new year so that we can study from the seventh grade onwards and build our future. Every time I

remember that I cannot go to school in the new year, I become very upset at the thought of missing my classes and teachers."

904 days have passed since the closure of schools to female students above the sixth grade, and over a year has passed since female university students have not been able to attend. They are deeply concerned about continuing these restrictions and urge officials to reopen the gates of schools and universities to girls.